

»Jeg venter saa at se Dem igen!«

Paa Vejen hjem syntes Mads Vestrup, at Byen havde forandret Udseende, skønt en ny Regnbyge netop trak op over Gaderne og førte Aftenmørket med sig som et Slæb. Hans eneste Bekymring nu galdt Stine. Hvad vilde hun sige? Han havde jo lovet hende aldrig at tage mod Naadensbrød af den Kirke, der havde forskudt ham, og med sit underligt haarde og uforsonlige Sind vilde hun næppe forstaa, at der ikke med Sandhed kunde tales om Brud paa dette Løfte, fordi han tog mod en Ansættelse ved et kristeligt Blad. Han maatte være forberedt paa at høre Bebrejdelser af hende. Saadan var hun nu engang! Han havde i de sidste Dage bestandig set hende for sig, som hun hin Dag stod ved Husgavlen derhjemme og med sin sammenbidte Mine bankede Støvet af hans Præstekjole uden at føle mere derved, end om det havde været en gammel Maatte.

Han trøstede sig med, at hendes Bitterhed nok fortog sig til den Glædens Dag, da han vilde komme og hente dem allesammen og føre dem herover til deres nye Hjem, som han allerede i Tankerne havde indrettet et Sted derude ved Skoven. For om han ogsaa vedblivende fik sit Arbejde med at bryde Sten her i Ørkenen, saa var det dog altsaa ikke den kære